

II TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Js 62:1-5)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Ei ma vaiki Siionist ega leia rahu Jeruusalemma pärast, enne kui tema õigus lööb loitma kui koit ja tema lunastus põlema kui tõrvik. Siis saavad rahvad näha sinu õigust, kõik kuningad sinu au. Ja sulle pannakse uus nimi, selle nimetab Issanda suu. Siis oled sa helkiv kroon Issanda käes ja kuninglik peaehe oma Jumala pihus. Enam ei hüüta sind hüljatuks ega laastatuks sinu maad, vaid sind kutsutakse "minu Armsaks" ja sinu maad Mehenaiseks, sest Issand armastab sind ja sinu maa saab mehele. Nii nagu noor mees naib neitsi, nõnda võtab sinu Looja sind vastu. Nii nagu peig tunneb rõõmu oma mõrsjast, nõnda on su Jumal sinu üle rõõmus.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 96:1.3. 4-5. 7-8. 9-10ac R:7)

R: Kuulutage rahvaste seas Issanda kirkusest.

Laulge Issandale uus laul!

Laulge Issandale, kogu maailm!

Kuulutage rahvaste seas tema kirkusest,
kõikidele rahvastele tema imetegudest.

R:

Tõesti, Issand on suur ja kõrgeks kiidetav,
tema on kardetavam kõikidest jumalaist,
sest kõik rahvaste jumalad ei ole jumalad,
kuid Issand on teinud taeva ja maa.

R:

Tunnistage Issandat, kõik rahvahõimud,
tunnistage Issanda au ja väge.

Tunnistage Issanda nime kirkust,
tooge ande tema õuedele.

R:

Kummardage Issandat pühas ehtes,

tema palge ees värisegu kõik maailm.

Kuulutage rahvastele: Issand on kuningas,

tema mõistab rahvaile kohut õiguse järgi.

R:

(Teine lugemine 1Ko12:4-11)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjust korintlastele:

Vennad, palju on ande, mis tulevad armust, kuid Vaim, kelle kaudu nad tulevad, on üks. Ja palju on ameteid, kuid Issand on üks ja seesama. Mitmel viisil võib Jumala vägi ilmsiks saada, kuid seda kõike teeb üks Jumal kõikide sees. Aga Vaim ilmutab end kõigile ühiseks hüveks. Nii antakse igaühele Vaimu kaudu tarkuse sõna, teisele aga teadmise sõna sellesamas Vaimus. Ühele annab see Vaim usujõu, teisele ravimise annid, ühele annab Vaim väe imesid teha, teisele prohvetlikult kuulutada. Ühele võime vaime ära tunda, teisele võõraste keeltega rääkida, aga mõnele oskuse need arusaadavaks teha. Aga kõike seda teeb üks ja seesama Vaim, kes jagab igaühele nii, nagu tahab tema.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 1:14)

Halleluuja. Jumala Sõna on lihaks saanud

ja elanud meie keskel. Halleluuja

(Evangeelium Jh 2:1-12)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Kolmandal päeval olid Galilea Kaanas pulmad ja Jeesuse ema oli seal. Aga ka Jeesus ja tema jüngrid olid pulma kutsutud. Ja kui vein otsa sai, ütles tema ema Jeesusele: “Neil ei ole enam veini!” Aga Jeesus vastas talle: “Mis on sinul minuga asja, naine? Minu tund ei ole veel tulnud!” Kuid tema kõnetas teenijaid ja ütles: “Mida iganes tema teile ütleb, seda tehke.” Aga seal oli kuus kivianumat juutide puhastuskombe järgi, millest igaüks mahutas kaks kuni kolm mõõtu (s.o. umbes 100 liitrit). Jeesus ütles neile: “Täitke anumad veega!” Ja nad täitsid need ääretasa. Siis ütles ta neile: “Ammutage nüüd neist ja viige pulmavanemale.” Ja nemad viisid. Aga kui pulmavanem oli maitanud vett, mis oli veiniks saanud, ega teadnud kust see on – teenijad aga, kes selle olid toonud, teadsid – kutsus ta seepeale peigmehe ja ütles talle: “Igaüks paneb esmalt lauale parima veini, ja kui

juba küllalt on joodud, siis halvema. Sina oled hoidnud parima veini kuni siamaani.”

See, mis sündis Galilea Kaanas, oli esimene tunnustäht, mille Jeesus tegi ja avaldas oma kirkust nii, et tema jüngrid uskusid temasse. Pärast seda läks Jeesus ühes oma jüngritega alla Kapernauma ja jäi sinna mõneks päevaks.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, lapsena olin kord ühe huviringi jõulupeol. Kokku oli lepitud, et lapsed teevad vastastikku üksteisele jõulukingi – igaüks teadis, kellele tema peab paki tegema ja kellelt vastu saama. Enamasti oli kingiks mingi vahtkummist karvastatud mänguasi. Kui aga jõulupakid kätte anti, selgus, et tüdruk, kes oleks pidanud minule kingi tegema, oli selle sootuks ära unustanud. Nii said kõik lapsed paki ja mina üksinda jäin ilma. Kuid seda polnud üldsegi nii valus taluda kui olla tunnistajaks, mis toimus selle vaese tüdrukuga, kui ta minu kingitust käes hoides läks häbi pärast näost üleni punaseks... Isegi üsna noore lapsena oskasin ma mõista, et viimane asi, mida ma sel hetkel oleks tahtnud, oleks olnud olla selle tüdruku asemel.

Häbi on tunne, mis on lähedalt seotud süütundega ja mis varieerub kergest piinlikkusest kuni kõnekäänulise “häbist maa alla vajumiseni”. Soov häbi kinni katta ja oma nägu säilitada on viinud lausa mõrvade ja enesetappudeni. Aga kui häbi ja süütunne täielikult kaoks, kaoks sellega koos ka inimese võime oma tegude eest vastutada.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, vahel juhtub ikka, et inimesed teevad valearvestusi: unustavad ära midagi tähtsat, mis võib vahepeal küll korraks isegi meelde tulla, aga siis ununeb taas. Kuigi mul endal on üldiselt kombeks olla niiõelda “nagu maamats bussijaamas” – see tähendab, muutun väljamineku eel rahutuks ja olen alati kohal pigem liiga vara kui liiga hilja –, siis juhtub mul ikka aastas korra või paar mõni hajameelsus-aps: näiteks sõidan missat pidama valesse kirikusse, sest kogudusi on mul siin hooldada lausa 9. Kui ma siis keel vesti peal õigesse kirikusse hilinemisega kohale jõuan, on mul silmad häbi täis ja nii ei jää muud üle kui koguduselt kohmetu naeratuse saatel andestust paluda... Kuigi mulle on siamaani ikka lahkelt andestatud, jääb ebamugav tunne ikkagi mitmeks päevaks püsima.

Seesuguseid vigu ei tehta ju teadlikult või vabatahtlikult, ega isegi mitte lohakusest. Seespidi ollakse ju kindlad, et tehakse seda, mis on õige, ja hirmus valus on siis endale tunnistada, et kõigele püüdlikkusele vaatamata seisame silmitsi eksimusega. Tegelikult tahaksime sel hetkel veeretada süü

hoopis saatuse kaela. Saatuse aga ilmselt tahabki meid vahel veidi alandada, et me ei muutuks kõrgiks.

Selles mõttes on ka tänase evangeeliumi sündmustik huvitav. Kas oli noorpaar teinud suure vaeleostuse selle osas, kui palju veini nende pulmameol kulub? Kas tuli kohale palju rohkem pulmalisi kui oodati, või osutusid kaugemad sugulased suuremateks purjutajateks kui arvati? Kas jättis mõni kaupmees tellimuse täitmata, või oli vein mõnes vaadis äädikaks või atsetooniks käärinud ja joogikõlbmatuks muutunud? Või siis oli perekond lihtsalt liiga vaene ja lootis pead õlgade vahele tõmmates, et ehk tuleb pidu siiski varutud joogipoolisega kuidagi läbi?

Sellesse, kes oli veini vajakajäämises süüdi, evangeeliumi tekst ei süvene – ning kui suur sai taoline eksimus üldse olla ja kui tõsised selle tagajärjed? Kuid olukorda, millesse noorpaar oli sattunud, oleks tegelikult saanud parandada ainult ühe viisil, nimelt ajas tagasi minnes – ainult siis oleks saanud õigeaegselt hoolitseda selle eest, et veini oleks jätkunud terveks pulmameoks, ning kogu kurbmäng oleks ära jäänud.

Kuidas nii? Jeesus päästis ju noorpaari ime läbi häbist inimeste ees?! Tõesti..., aga seda suurem pidi olema nende häbi Jumala ees, kes nende tehtud vea pidi ära parandama. Võibolla just sellepärast oli Jeesus oma ema peale pahane, et isegi ime läbi ei olnud võimalik lahendada noorpaari kitsikust kõikides nüanssides ja täielikult.

Armsad õed ja vennad, imet on esmapilgul kindlasti ülev kogeda – seda tunnet, et Jumal ei ole mind hätta jätnud, ta on korraldanud minu jaoks asjaolude uskumatu kokkusattumise või teinud lausa looduseadustest mulle erandi. Aga seda tugevamaks muutub süütunne ja häbi Jumala ees, kui me pärast läbielatud imet juba järgmisele kiusatusele alla jääme, või ei tule mõne uue ülesande lahendamise toime. Siis mõtleb inimene endamisi: Jumal tegi mulle suure ime, aga mina ei leidnud endas niigi palju jõudu, et sellele väikesele kiusatusele vastu seista; ei suutnud teritada oma tähelepanu ning suhtusin pinnapealselt ja hoolimatult oma ülesandesse... Kas Jumal mind selle eest karistab? Igatahes kui karistab, siis olen ma selle nüüd ka eriti selgesti ära teeninud, ja mul pole mingit õigustust. Ma ei saa enam öelda, et Jumal on kusagil kaugel ja ei pane mind tähelegi – aga samas ma tean, et nii nagu varemgi, võib mul ka tulevikus tulla ette vigu, mida pean jätkuvalt häbenema.

Imed ei tee meie elu kergemaks, kuigi alguses võib nii tunduda. Süü, häbi ja enda patusena tundmine on ilmselt vältimatu osa sellest õppetunnist, mis inimene siit maailmast lahkudes peab kaasa võtma. Annaks vaid Jumal meile mõistust teha siin maailmas õiged järeldused sellest, missugust süüd ja häbi tuleb kanda ja kahetseda, ning millest on Jumal meid Jeesuses Kristuses lunastanud. Aamen.

